

bruget, medens Sandheden er, at en Lov som denne vil være til Glæde paa ethvert Punkt for Landbruget og maafe ikke til Gavn paa et eneste Sted udenfor det. Derfor anbefaler jeg, at Lovforslaget forkastes, og jeg gjør det ubelukkende af reelle Grunde. Jeg har ikke taget Hensyn til, at det er denne Minister, som har fremlagt Forslaget, eller at Situationen er saaledes, som den i Virkeligheden er, jeg har ikke set hen til, at de politiske Forhold i Dieblirket paa mange Maader kunde opfordre os til at vægre os ved en Forhandling med dette Ministerium, jeg har ikke taget disse Hensyn, det er udelukkende reelle Grunde, som bevæge mig til at anbefale Lovforslagets Forkastelse.

Clausen: I de senere Aar har man været meget tilbøjelig til, hver Gang der har været Spørgsmaal oppe til Diskussion enten her i Thinget eller ude i Folket, at henvise til de Sagkyndiges Overveielser, og dette sker jo altid med en vis Berettigelse, om ikke med fuld Berettigelse. Fuld Berettigelse bør man jo ikke sige, at dette har; thi de Sagkyndiges Mening kan ogsaa være misvisende. Det er jo ofte saa, at de Sagkyndiges Mening paavirkles af andre Hensyn end Sagkundskaben. Ligesom Forholdet er med Magnetnaalen, at den kan paavirkles af andre Ting og blive misvisende, saaledes kan ogsaa Sagkundskaben vise i en forkert Retning. Men naar der overhovedet kan være Tale om Sagkundskab i et eller andet Spørgsmaal her i Thinget, kan det vist ikke nægtes, at om Landbrugs-spørgsmaal maa dette gjælde. Herom er dette Thing i Stand til saa fuldt ud som nogen anden Forsamling at repræsentere Sagkundskaben. Vi have Sagkundskaben repræsenteret i alle Grader af Landbruget, ligesom de største Hartkornsbefiddere og ned til de små Landbrugere, vi have den repræsenteret fra Landets forskjellige Egne, og vi have den repræsenteret baade ved det theoretiske Studium og ved den praktiske Færdighed; ja vi have saagar den høitærede Direktør for Landets høieste Landbrugs-skole (Thomsen) her tilstede, og vi tør vel vente, at han i Dag ligesom ved enhver vigtig Sag vil give et værdifuldt Bidrag med til Sagens Løsning. Vi statte jo høit det ærede Medlems Bidrag ved de fleste Veiligheder. Naar det altsaa kan siges, at Sagkundskaben er her tilstrækkelig repræsenteret, vil det vel ogsaa for den høitærede Finanzminister være klart, at det Svar, man giver ham herfra, vil være omtrent det samme Svar, som vil lyde ude fra alle Landbrugere hele Landet over. Det er naturligt, at under de uheldige Vilkaar, som

vort Landbrug arbejder under, ville Tankerne nærmest henledes paa, hvorledes vi bedst kunne hjælpe paa disse, og særlig naar man ser, at Udlandet har taget Forholdsregler, ledes man jo let hen paa den Tanke, at ogsaa vi bør tage Tiden iagt og træffe de Sikkerhedsforanstaltninger, som ere nødvendige. Men derfor er det jo ikke absolut sikkert, at det er rigtigt at gaa den Vej, som Udlandet har anvist, det kunde godt være den allerførste Feil; hvad der passer for et Land passer ikke altid for et andet. Det er slet ikke sagt, at de Forholdsregler, som Tydskland eller Frankrig finder det nødvendigt at træffe for at hjælpe paa det ugunstigt stillede Landbrug, passe for os; vi maa jo husse paa, at Tydskland f. Ex. har store, vidtudstrakte Provindser, der saa godt som slet ikke producere Korn, og det er derfor ganske naturligt, at man der er falden paa den Tanke at op-hjælpe de kornproducerende Provindser ved at gjøre det muligt for dem at have en sikker Afsetning af deres Korn indenfor Landets egne Grændser. Her er den høitærede Minister gaaet samme Vej som Tydskland og Frankrig, ved en Beskyttelse paa Kornvarer at ville op-hjælpe Landbruget; men, som der allerede af flere ærede Talere er blevet gjort opmærksom paa, vil dette Lovforslag næppe have det bedste Resultat til Følge. Naar der foreslaas en Told paa Mais og Byg, og det hedder sig, at det skal beskytte vort eget Byg og altsaa skaffe Landmændene bedre Bygpriser, er det en absolut Misforstaelse; det vil det aldrig komme til. Hvorfor indføre vi Mais og Byg? Fordi det er en Fordel for os, vi behøve det ikke, vi have nok af de Kornprodukter, som vi selv skulle bruge, men i det Dieblirk vi bruge det fremmede Mais og Byg, gjøre vi det, fordi vi have en Fordel af at bruge det fremmede og føre vort eget ud. I vort Land bruge vi ikke vort eget Byg til Fodning eller til den Slags Ting, eller, som der blev gjort opmærksom paa, til Brændevinsbrænding, men vi bruge Mais dertil. Vore Produkter ere af ædlere Sort, saa at de kunne opnaa en høiere Pris paa Verdensmarkedet, navnlig som Maltbyg. Det er en absolut Fordel for vort Landbrug at sælge vort eget Byg og føre fremmed Byg og Malt ind. Man kan let ved en Sammenligning beregne, hvor stor Fordelen er. Fordelen andrager nemlig et saa stort Beløb, som Ministeriet nu anslaa denne Told til at ville blive. Der er blevet gjort opmærksom paa, at det kunde ingen Indflydelse faae paa Kornpriserne, om vi ogsaa lægge Told paa disse Varer, og det er ogsaa meget rigtigt, fordi